

søge, om det ikke er rigtigt at ordne Sagen paa den Maade, hvortil der her foreligger Forslag. Jeg har meget mere maattet ønske at forelægge Thinget dette til Overveelse og Forhandling, og, ligesom jeg allerede med Interesse har hørt, saaledes vil jeg fremdeles med Interesse høre paa Forhandlingerne derom. Det er jo en Sag, som vi ganske kunne behandle i Vennevold. Jeg skylder imidlertid at oplyse, hvorfor jeg har troet at maatte forelægge Forslaget, som det her foreligger. — Hvad da nu Loven af 21de Juni 1854 angaaer, da kan det vistnok med fuld Føie siges, at den aldeles ikke indeholder noget Forsøg paa at fuldbyrde Grundlovens § 93 om en Allodification af Majoratsgodserne. Jeg kunde fristes til at sige, at det er et reent Ordspil, naar man fremhæver, at Loven af 1854 indeholder visse Bestemmelser, hvorunder Majoraternes Bøndergods kan overgaae til „fri Eiendom“, og at Overgang til „fri Eiendom“ netop ogsaa findes omtalt i den nævnte Paragraph af Grundloven, og naar man i Henhold dertil siger, at Loven af 1854, idet den handler om, hvorledes det omtalte Bøndergods kan gaae over til „fri Eiendom“, indeholder en Opfyldelse af Grundlovens Bestemmelse om Overgang til „fri Eiendom“. Man overseer nemlig der ved, at Grundloven taler om Overgang til fri Eiendom i dens Haand, der besidder den ikke frie Eiendom, i Allodicators Haand (Broct: S. Cierens!). Ja, Udtrykket „Cier.“ kunne vi dog ikke godt bruge her i det Dieblit, da vi selv erkjende, at den Paa-gældende ikke har fri Eiendomsraadighed over Godset. Det er, som sagt, ganske klart, at, naar Grundloven taler om, at bundet Gods skal gaae over til fri Eiendom, da taler den om, at det, som tidligere har været bundet Gods, nu skal gaae over til at være fri. Ddel i dens Haand, som hidtil kun har havt det med bestemte Vaand. Derimod taler Loven af 21de Juni 1854 jo om, hvorledes Majoraternes Bøndergods kan gaae over til fri Eiendom i Brugernes Hænder. Dette Sidste kan ganske vist være og er et meget priseligt Niemed. Men det forekommer mig derfor ogsaa, som sagt, ganske klart, at det er en eiendommelig Brug af Ordene, naar man med Benyttelse

af dette Udtryk: „til fri Eiendom“ og med Henvisning til samme i Loven af 1854 vil betragte denne som en Fuldbyrdelse af den Grundlovsparagraph, hvorefter det nærmere skal bestemmes, hvorledes det bundne Gods kan gaae over til fri Eiendom. Derfor forekommer det mig ogsaa ialfald at være en ikke ganske heldig Sanction af det nævnte Ordspil, naar Udvalgets Fleertal netop har redigeret sit Forslag under Nr. 1 saaledes, at det henviser til Loven af 1854 paa den Maade, som det gjør. Dette Sidste er jo dog noget Underordnet. — Mit Udgangspunkt er altsaa dette, at der ikke tidligere er gjort Noget ad Lovgivningsveien for at gennemføre Grundlovsbestemmelsen i § 93. Naar dette nu skulde skee, stod det derfor for mig som ganske klart, at Opgaven var at forsøge paa en fuldstændig Løsning. Naturligvis kan det ikke falde mig ind at sige, at man ikke ogsaa skulde kunne forsøge paa en partiel Løsning — det er klart og erkjendt — men det kan dog ikke nægtes, at Opgaven, som den naturligen maa fremstille sig, ikke er at blive staaende ved en delvis Løsning, men at forsøge paa en fuldstændig Løsning af, hvad der er stillet i Udfigt ved Grundlovens Bestemmelse i dens § 93. Det forekommer mig saaledes netop at være en anbefaling for Lovforslaget, naar det forkynder sig som en Gennemførelse af den omhandlede Grundlovsbestemmelse, at det ikke lader et bethdeligt Omraade af det Gods, hvorom der her er Spørgsmaal, ligge aldeles uberørt. Egeoverfor enkelte ærede Medlemmer, der tidligere have ytret den Mening, at det Lovforslag angaaende denne Gjenstand, som jeg har forelagt, ikke gaaer saa vidt, som Grundloven kunde hjemle, maa jeg naturligvis fastholde, at det ikke er nogen absolut Anke imod et Lovforslag, at det ikke omfatter Alt. Men efter min Mening omfatter nærværende Lovforslag imidlertid dog Alt, hvad der falder indenfor Grundlovsbestemmelsens Omraade, og jeg betragter det netop som et Fortrin ved Lovforslaget, at det har stillet sig sin Opgave saa rummeligt, som Grundlovsbestemmelsen nu engang medfører. Jeg troer, at man maa erkjende, at dette i og for sig er naturligt.